

APIE DVASINĘ VIENYBĘ...

skaitant Šv. Jono evangeliją.

Diego Velázquez šedevras Šv. Jonas evangelistas

.....

Priminsiu dar kartą Evangelijos pagal Joną svarbiausias mintis:

Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą!
Nejau tu netiki,
kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje?!
Tikėkite manimi,
kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje.

Jeigu mane mylite, –
jūs laikysitės mano įsakymų;
aš paprašysiu Tėvą,
ir jis duos jums kitą Globėją,
kuris liktų su jumis per amžius, –
Tiesos Dvasią,
kurios pasaulis neįstengia priimti,
nes jos nemato ir nepažįsta.
O jūs ją pažįstate,
nes ji yra pas jus ir bus jumyse.
Nepaliksiu jūsų našlaičiais –
ateisiu pas jus.
O žodis, kurį girdite, ne mano,
bet Tėvo, kuris yra mane siuntęs.

Aš jums tai pasakiau,
būdamas pas jus,
o Globėjas – Šventoji Dvasia,
kurį mano vardu Tėvas atsiųs, –
jis išmokys jus visko ir
viską primins,
ką esu jums pasakęs.

**Aš jums palieku ramybę,
duodu jums savo ramybę.**

Ne taip aš ją duodu,
kaip duoda pasaulis.

Aš esu vynmedis, o jūs šakelės.

**Kas pasilieka manyje ir aš jame,
tas duoda daug vaisių;**

nuo manęs atsiskyrę,
jūs negalite nieko nuveikti.

**Kas nepasiliks manyje,
bus išmestas laukan
ir sudžius kaip šakelė.**

Paskui surinks šakeles,
įmes į ugnį, ir jos sudegs.

**Kaip mane Tėvas mylėjo,
taip ir aš jus mylėjau.**

Pasilikite mano meilėje!

**Aš jums vis kalbėjau palyginimais,
bet ateis valanda,**

**kada be palyginimų imsiu kalbėti
ir atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.**

**Aš jums tai kalbėjau,
kad manyje atrastumėte ramybę.
Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mummyse,
kad pasaulis įtikėtų,
jog tu esi mane siuntę**

“Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.

Niekas nenuveina pas Tėvą
kitaip, kaip tik per mane.

**Jeigu pažinote mane,
tai pažinsite ir mano Tėvą.**

Jau dabar jį pažįstate ir esate matę”.

Jėzus Kristus sakė: „**Tikėkite manimi, kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje...**“ ir mes tapsime **VIENA**. Kristaus Žodis pabrėžia savo ir mūsų **VIENYBĘ** su Dievu Tėvu. Nematau

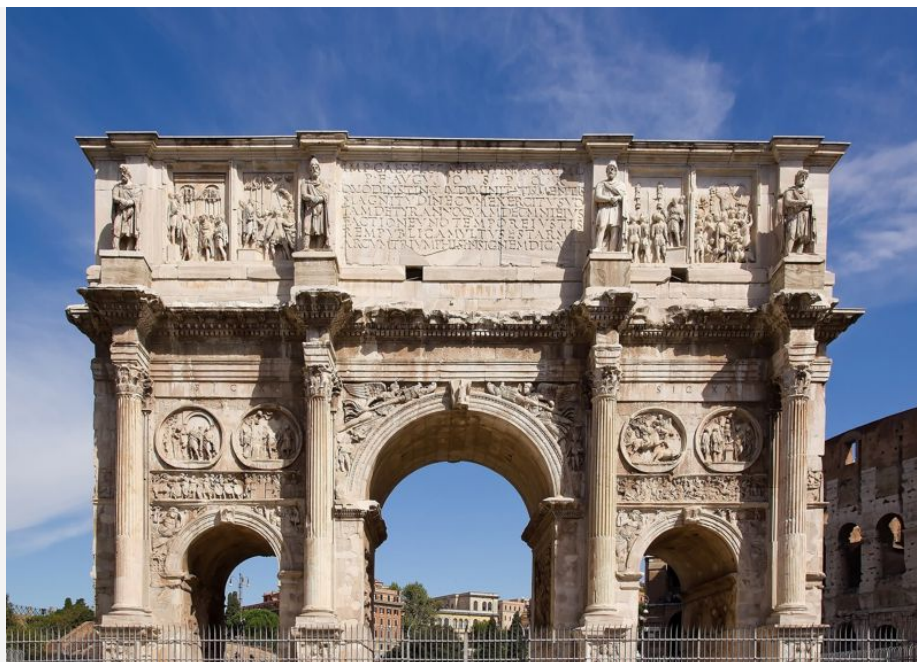
jokios trejybės. Šv. Jono, mylimo Jėzaus Kristaus mokinio, Evangelija yra brangiausias perlas krikščionybėje. Jėzus Kristus mums paliko Ramybę: tai Kelias pas Dievą. Džiaukimės Ramybe visa siela, visu protu, visa širdimi ir tapsime VIENU su Dievu. VIENYBĖ suriša Dvasioje (Meilėje), trejybė atskiria nuo Šviesos Šaltinio.

Žinau, kad daug kam mano mintys sukels pyktį, kerštą arba juoką. Tegu. Pagaliau visiems reikia išsijuokti iš savęs. Kai pavargę nuo juoko susitiksime, – apsikabinsime, išsiverksime ir pamažu, ramiai pradėsime Gyventi Kristaus žadėtoje Dievo karalystėje. Neprarandant budrumo: neleidžiant niekam kištis į mūsų protus ir juos temdyti tuščiais silogizmais. Dvasinis mokslas pakylėja sielas, padeda ir kūnui pasveikti. Visas kenksmingas terapijas, technologijas reikia stabdyti ir šalinti. Pamažu viskas atgims, išsivalys, pasveiks, suklestės. Šventoji Dvasia, arba Dievas Tėvas pagal Jėzų, pagindinis mūsų gyvybės Šaltinis. Kristus sugrįš ir džiaugsis kartu su mumis, kad Jo nenuvylėme, kad Jo Kančia buvo prasminga. Jei to Darbo neatliksime, mūsų laukia žiauri pabaiga. Tai ne pranašystė, - tai loginė išvada.

Dvasiai religijos nereikia. Pakanka Ramybės.

Nepasakosiu visko apie krikščionybės istoriją ir jos vingius. Viskas surašyta. Imkime Trejybės dogmą, kurią bažnyčia laiko svarbiausia, grįžkime į 4 amžiaus pradžią, kai krikščionybė, praliejusi be galo daug kraujo skelbdama Jėzaus Kristaus žodį, pateko į Romos imperatoriaus dėmesio lauką. **Istorikai rašo taip:**

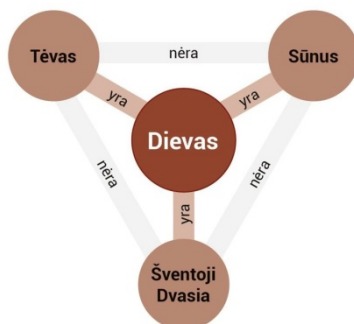
Pirmajame amžiuje prasidėjusi kaip **judaizmo religinis judėjimas, po trijų šimtmečių krikščionybė tapo valstybine Romos imperijos religija bei įtakingu tikėjimu už jos ribų.** Trečiame amžiuje krikščionių skaičius toliau didėjo ir apie 250 m. krikščioniai sudarė 2 % Romos imperijos gyventojų. Po to kai 312 m. Konstantinas Didysis prie Milvijos tilto laimėjo mūšį, atsivertė į krikščionybę ir įtikėjo į vienintelį visagalį Dievą. Pergalei šiame mūšyje ir Dievo pagalbai atminti Romoje buvo pastatyta triumfo arka, o joje įrašyta, kad imperatoriaus Konstantino vadovaujamos kariuomenės pergalė buvo pasiekta su Dievo įkvėpimu ir pagalba. Sunku pasakyti, kiek tame buvo Dievo pagalbos, nes Jis tikrai į tokius mūšius nesikiša, bet toks yra žmogus, jis tiki tuo, ką mąsto ir pats savo žygius įprasmina akmenyje (ne dvasioje).

Roma. Imperatoriaus Konstantino I garbei skirta triumfo arka.

Konstantinas I buvo pirmas pasaulietinis valdovas, pradėjęs dovanoti Bažnyčiai žemes ir kitą turtą. Jis pasirūpino pirmosios Laterano katedros, svarbiausios krikščionių šventovės statyba. 313 m. būtent Konstantinas I paskelbė Milano ediktą, teisinį dokumentą, kuriuo buvo nustatyta, kad krikščionybė imperijoje yra teisėta religija **šalia oficialiosios romėniškos daugiadiėvystės ir kitų religijų**. Milano ediktas leido krikščioniams grąžinti anksčiau konfiskuotus maldos namus ir kitą turtą. Krikščioniai buvo dėkingi, priėmę duoklę iš ciesoriaus. **Nuo 380 metų krikščionybė tapo vienintele Romos imperijos valstybine religija.** Per pirmus tris krikščionybės amžius Romos imperijoje Aleksandrijoje, Antiochijoje, Romoje buvo susiformavusios krikščionių bendruomenės su vyskupais, o Roma buvo tik vienas iš svarbiausių miestų. Romos popiežius – tik vienas iš svarbiausių vyskupų. Romos imperijos teritorija buvo milžiniška, o **joje susibūrusios krikščionių bendruomenės itin įvairios.** Organizuotai pirmosios Krikščionių bažnyčios veiklai ir siekiui sustiprinti krikščionybę **buvo būtini bendri aukščiausių dvasininkų ir teologų susirinkimai,** kuriuose būtų aptariami svarbūs tikėjimo ir mokymo klausimai. Tarp bendruomenių radosi nesutarimų aiškinant ir interpretuojant tikėjimo klausimus. Pirmąjį visuotinį ankstyvosios Krikščionių bažnyčios susirinkimą sušaukė imperatorius Konstantinas I. Jis buvo pavadintas „**ekumėniniu susirinkimu**“. Visuotinis krikščionių vyskupų, dvasininkų bei teologų suvažiavimas įvyko 325 m. Romos imperijos mieste Nikėjoje. Krikščioniai neseniai atšventė 1700 Nikėjos susirinkimo metines. Nikėjos susirinkimas nustatė „**Tikėjimo išpažinimo**“ dogmą (lot. **credo – tikiu**) – *tai malda, kuria krikščionys išpažįsta savo tikėjimo esmę ir ją liudija* (C šaltinis). Jis liudijo pačią tikėjimo esmę. Ši malda, su nežymiais pakitimais, kalbama iki šių dienų. **Nežymūs pakitimai ilgainiui virto esminiais.** Tame susirinkime buvo nutarta, kad svarbiausią krikščionių šventę – šv. Velykas visi tikintieji turi švęsti vienu metu, jos simbolizavo Jėzaus Kristaus Prisikėlimą, gyvybės pergalę prieš mirtį ir žmonijos išganymą. Nikėjos I susirinkime pirmą kartą Bažnyčios istorijoje buvo pradėtas kelti reikalavimas, kad **dvasininkai privalo laikytis celibato,** negali turėti lytinių santykių, privalo gyventi viengungišką ir tyrą gyvenimą. Toks reikalavimas vertė atsisakyti pasaulietinio gyvenimo, o dvasininkas turi susitelkti tik į dvasinį tobulėjimą ir rūpintis tikinčiais. Dvasinį tobulėjimą galima buvo

pasiekti tik per **credo**. Jau šiame susirinkime kilo nesutarimų dėl pamatinių krikščionybės tikėjimo tiesų – dogmų, kurios negali būti ginčijamos. Tačiau vis dėlto ginčas išsiplieskė dėl Švenčiausiosios Trejybės dogmos. Pagal Katalikų bažnyčios mokymo dogmą Dievas yra trijuose Asmenyse: *Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia*. Visi Asmenys tarpusavyje yra lygūs ir juos sieja ryšys. Kas sudaro tą ryšį – spręskite patys. Štai tokia schema aiškinamas Trejybės simbolis (aš čia matau keturis atskirtus ir nelogiškai jungiamus simbolius):

Nepatingėkite pastudijuoti šią schemą: Dievas yra Sūnaus šaltinis, Sūnus kyla iš Dievo, bet tarp Sūnaus ir Šventosios Dvasios ryšio nėra? Aš matau centre DIEVĄ atskirtą nuo Tėvo!!! Pagal Jėzų – Jis yra Jo Tėvas, kurį jis vadino Šviesa ir Dvasia. Šitoje schemoje ryšio tarp jų nėra. Kaip galima spręsti iš šv. Jono evangelijos, Šviesa-Dvasia-Tėvas-Sūnus sudaro VIENĮ. Be tikėjimo ir Ramybės pasiekti Vienį neįmanoma: tapsime sausomis vynuogių šakelėmis ir būsimė išmesti. Esminės šios dogmos klaidos – akivaizdžios, ryšiai nelogiški. Nežinau koks „religinis dizaineris“ sukūrė šitą „šedevrą“ ir kuo jis rėmėsi, protu nepaaiškinama. **Dogminis Švenčiausiosios Trejybės aiškinimas yra toks:** Tėvas atsiuntė Sūnų į Žemę atpirkti žmonijos, šis tapo žmogumi ir buvo nukryžiuotas, mirė ir prisikėlė, o Šventoji Dvasia atskrido į Žemę ir per Dievo Sūnų mes džiaugiamės Jos Malone. Jei ją patiriame...Krikščionybę skleidę apaštalai gavo Šventosios Dvasios tiesiogiai iš Jėzaus Kristaus. Iš kur mums gauti Šventosios Dvasios? Iš Jėzaus Kristaus Žodžio: per tikėjimą, tylą ir ramybę, patraukus į šalį mus valdantį protą (mintis). Ramybė ir tylą gali mus paversti dievais. Krikščionys to nežino iki šiol (išskyrus gnostikus), nes ortodoksai pasistengė, kad mes to nežinotume. **Dogmos žmogų suklaidino ir todėl mes iki šiol elgiamės kaip biologinės, o ne dvasinės būtybės.**

Trejybės dogma buvo aprobuota **Konstantinopolio I ekumeniniame susirinkime**. Istorikai tvirtina, kad ne visi vyskupai pritarė tai dogmai. Atsirado daug „erezijų“. Krikščionių gnostikai įtikėję **vienybę su Dievu Tėvu** ilgainiui, po žiaurių inkvizicijos persekiojimų, ėmė kurti savo bažnyčią. Ortodoksai patvirtinę šią dogmą ir gavę valdžią iš paties imperatoriaus, pasijuto visagaliais ir visateisiais. Šiuo metu jie jaučiasi ne itin stipriai (žmonės apleidžia bažnyčią ir ji pati tai mato). Dauguma krikščionių vis dar laikosi senų tradicijų (pagal S. Kierkegardo planą A). Tradicija, prisirišimas daro savo darbą. Šiuo metu pastebimas ypač stiprus tradicionalistų aktyvumas Lietuvoje, tai kelia daug nerimo. Nesunku pastebėti, kad prie bažnyčios kaip erkės prisikabinusios kai kurios politinės jėgos (prisidengusios šeimos ir „amžinomis“ vertybėmis) priešiškos valstybei. Vienybė su tokiais „jėgos atstovais“ yra pražūtinga pačiai bažnyčiai.

Jeigu koks teologas ir norėtų man paprieštarauti, mielai jo išklausyčiau. Krikščioniška ortodoksija – tai dogmų, proto konstruktų rinkinys. Trejybės sąvoka – viena iš jų ir itin aukštinama. Šiuo atveju matau, kad į puikybę pakilęs protas (gal iš pernelyg uolaus

religingumo) save įvarė į kampą ir vietoje Tiesos ir Šviesos, pagimdė baimę ir drebėjimą (S.Kierkegardo mintis). Grįžti prie Šviesos šaltinio gali tik tas, kuris neserga baime ir nedreba prieš kunigą. Pasveikti gali tik tas, kuris suvokia savo ligos simptomus ir stengiasi savo sielą išgydyti. Geriausia proto terapija būtų **sekti paskui Jėzaus Ramybę. Kunigai turėtų mokyti žmones Ramybės**, gyvai su jais bendrauti, neužsidaryti bažnyčiose apsirengus puošniais rūbais. Leisti žmonėms pailsėti nuo pamokslų ir vaidinimų. Kunigas turi gydyti sielas Ramybės seansais (meditacija ar kontempliacija). Rengti bendruomenių susitikimus ir prikelti visus Dvasios ir Meilės jėga Naujam Gyvenimui. GYVAS bendravimas veda į susiliejamą Dvasioje. Toks yra tikėjimo Kristumi tikslas ir prasmė. Racionalųjį ir dvasinį tikėjimą labai tiksliai apibūdino garsus danų religinis filosofas Siorenas Kierkegardas. Jis suskirstė tikinčiuosius į dvi grupes – A ir B.

Siorenas Kierkegardas

*S. A. Kierkegaard'as svarbiausia ir galutine laikė religinę pakopą. **Religingumą skirstė į religingumą A (gali būti priskiriamas visiems tikintiesiems neatsižvelgiant į tai, ką ir kaip jie tiki) ir religingumą B (sąmoningai pasirinktas paradoksalus ir bet kokį racionalumą pranokstantis tikėjimas krikščionių Dievą). Religingumą B apibūdino paradokso ir absurdo sąvokomis. Paradoksu vadino religingo žmogaus elgesio nepaaiškinamumą iš paties asmens perspektyvos – tikinčiojo motyvai yra paradoksaliūs, o ne racionalūs. Absurdo (kaip radikali beprasmybė) sąvoka taikoma įvardijant tikinčiojo veiksmus iš etinės (socialinės) perspektyvos. Asmens santykis su krikščionišku Dievu yra neįtarpintas, tai tiesioginis vidinis individo santykis su begalybe. Jo neįmanoma išreikšti kalba arba kitaip pateikti bendram supratimui, todėl tikintysis (kurio tikėjimas priskirtinas religingumui B) gali būti nesuprantamas visuomenei ir nevertintinas pagal etikos normas. Šis religingumo (kaip asmeninio vidinio, kitiems neperteikiamo santykio su krikščionišku Dievu) ir etikos (kaip bendražmogiškos terpės) atskyrimas yra prieštaraujantis ir kartu originaliausia S. A. Kierkegaard'o religijos filosofijos idėja.***

Išvada tokia: **laikui bėgant, Dievo Tėvo Kristui perduotas Žodis buvo perkeistas.** Krikščionių teologai ir filosofai ėmė Žodį interpretuoti savaip, *filosofuoti*, dauginti melą. Patys vyskupai /pvz., Šv.Pijus X – pasiskaitykite apie jį Wikipedijoje/ buvo nepatenkinti krikščionių filosofais. Bažnyčioje vyko daug rietenų. Na, ir pagaliau bažnyčia skilo į daug padalinių ir dabar svajoja apie ekumeninį susivienijimą, neišsprendusi ESMINĖS KLAIDOS. Kaip galima vienyti aplink dogmas, o ne šventąją Dvasią? Joks popiežius nepajėgus suvienyti „tradiciškai per šimtmečius“ nutolusius tikinčiuosius? Pasikartosiu: **suvienyti gali TIK ŠVENTOJI DVASIA.** Apmaudu, kad ortodoksai iki šiol kovoja su gnostikais (senais „priešais eretikais“, kurių jie pražudė

tūkstančius, beje, pačių ištikimiausių Jėzaus sekėjų. Tie patys reiškiniai pastebimi ir judaizmo tradicijoje. Chasidai remiasi Lurijos kabalos mokymais apie Dieviškosios šviesos struktūrą (sefiras), dvasinį pasaulių suskirstymą. Juk ir Jėzus buvo nukankintas tų racionaliųjų ortodoksų (fariziejų), kurie nepripažino nei šviesos garbintojų esėjų, nei dvasingųjų nazarėnų. Gal nebus didelė staigmena jums, kad Jonas Krikštytojas irgi buvo nazarėnų sektos atstovas (istorinis faktas). Miesto Nazareto to metu, kai gyveno Jėzus, – nebuvo. Ten, Betanijoje, gyveno nazarėnai ir iš to kaimo per kelis šimtmečius išaugo didesnė gyvenvietė. Patys susirasite informaciją. Nazarėnas Jonas Krikštytojas Jėzų ir kitus žmones krikštijo Jordano upėje, t.y. tekančiame vandenyje, panardinus galvą po vandeniu, nes ši patirtis perkeičia žmogų.* Taigi, Jėzus priėmė būtent Tokį Krikštą, o mes krikštijami...patys žinote kaip. Bažnyčia sugalvojo savas tradicijas.

Proto dominavimas bet kurioje religijoje ją išsekina ir sunaikina. Šventoji Dvasia su protu nebendruoja. Paklauskite bet kurio budisto ir jums tai patvirtins. Formalus skirtingų bažnyčių susijungimas atves krikščionybę į dar gilesnę krizę. Ar to reikia? Yra tik vienas kelias galintis išsaugoti Jėzaus Kristaus Mokymą – DVASINĖ VIENYBĖ. Kito kelio nėra. Bažnyčia turi rodyti kryptį. Jau rodo...Jėzuitai pirmieji.

.....

PS. Norėjau pateikti daugiau pavyzdžių apie Jėzaus Kristaus žodžių iškraipymus (kai kuriuos knygų autorius nurodžiau kitose publikacijose), bet mano laikas jau eina į pabaigą. Pastebėjau, kad žmonės bijo pritarti tam, ką rašau, bijo dėl savo įvaizdžio, dėl priklausomybės kokiai nors religinei linijai, profesiniam prestižui, tad palieku jus ieškoti Kelio į Šviesą (Dievą) patiems. Aš tik pirštu parodžiau kryptį. Aš ne viena TA linkme einu. Daug kas jau suprato, ką reiškia eiti Šviesos keliu. Linkiu visiems gnostikams didžiulės sėkmės, džiaugsmo, vienybės ir pergalės prieš šio pasaulio kunigaikštį (protą).

Jūsų Celestina.

.....

* Jon. 1.46 Natanaelis jam tarė: “Ar iš Nazareto gali būti kas gero?” Pilypas atsakė: “Ateik ir pažiūrėk!”

Pasak Evangelijų, Nazarete yra gyvenęs Jėzus Kristus (kartais vadinamas Nazariečiu). Kai kurie istorikai su tuo nesutinka, tvirtindami, jog Nazareto kaip gyvenvietės nebuvo Jėzaus laikais ir jis istoriniuose šaltiniuose paminėtas tik IV mūsų eros amžiuje. Senajame Testamente, Talmude ir Juozapo Flavijaus veikaluose veikaluose Nazaretas neminimas. Wikipedija.org

Šaltiniai: lt.wikipedia.org / opiq.lt / vaticannews.va/lt / opusdei.org/lt